

[Socialministeren]

med, der sad med på klipsen. Der var nemlig et brev hæftet ved dette notat, som blev sendt til Kommunernes Landsforening den 29. november 1988. Jeg vil gerne tillade mig, da det har været meget omtalt i debatten, her fra talerstolen at læse op, hvad dette følgebrev slutter med. Her skriver jeg om dette tekniske notat:

»Jeg skal understrege, at det medsendte notat alene har til hensigt at klarlægge nogle sammenhænge og ikke er udtryk for et forsøg på at lave en konkret model, som ønskes fremmet. For god ordens skyld skal jeg gøre opmærksom på, at det vedlagte notat er af teknisk karakter, det har ikke været behandlet politisk, og jeg beder jer derfor behandle det, som det er, nemlig som et internt arbejdsrapport.«

Det er altså ikke noget, jeg har skullet ud at bortforklare. Nu står der også i bladet Børn og Unge i dag, at jeg med besvær har forsøgt at bortforklare det. Vi har prøvet at afdække, hvad det er, kommunerne mener med, at de ønsker større frihedsgrader på dette område, og hvad det er for nogle bindinger, vi har, når vi ikke har mange millioner eller milliarder til rådighed. Der er nogle store problemer. Der er hensynet til almindelige familieøkonomier, der er hensynet til samspilsproblemer osv. osv. Det er ikke særlig nemt, og det, der er indledningen til notatet, er faktisk, at jeg skal understrege, at dette notat viser, at det er nødvendigt at foretage nogle meget ubehagelige valg, og det tror jeg alle, der vil komme til at diskutere dette, vil sande.

Jeg kan til oplysning for fru Bente Juncker, der spurgte om, hvad der skal ske, sige, at det har stået i bemærkningerne til lovforslag nr. L 72 om kontanthjælpen, at vi sigter mod at ændre betalingstaksten pr. 1. januar 1990. Det kan man gøre administrativt, men det kunne naturligvis ikke falde mig ind at gøre det, uden at der er et flertal i Folketinget, der vil stå bag det, ellers ville jeg jo ikke komme ret langt med sådanne ændringer. Det er altså ikke noget, der skal ske i lovform.

Men kommunerne har ønsket denne større frihed, og den er vi i regeringen enige i er hensigtsmæssig at give dem, og når vi har lavet den aftale med dem, vil vi selvfølgelig også holde den. Det er – det må jeg da sige til fru Jytte Andersen – også i høj grad socialdemokratiske borgmestre, som har ønsket en sådan frihed. Det tror jeg da ikke fremmer ensartethed i tak-

sterne, jeg kan jo ikke vide, hvordan man vil bruge den, men det kan jeg ikke helt se vil være resultatet i hvert fald.

Hr. Jørgen Winther sagde på Venstres vegne, at man egentlig gerne ville være gået længere end redegørelsen, og det ved jeg jo udmærket, og det synes jeg er helt i orden at man siger. Det, der er lagt frem i redegørelsen, og de udtryk, der er brugt, er regeringens udspil og ikke nødvendigvis nøjagtig, som Venstre eller Det Radikale Venstre eller Det Konservative Folkeparti ville have udtrykt sig.

I forbindelse med hr. Jørgen Winthers indlæg spurgte hr. Qvist Jørgensen: Hvad er så en fribørnehave? Jeg gør opmærksom på, at der i redegørelsen i 2. afsnit står, at som led i overvejelserne – altså om at lave øget fleksibilitet – vil det indgå, om det vil være muligt efter bistandslovens forsøgsbestemmelser at indføre en art fribørnehave under forudsætning af, at de er socialt og økonomisk forsvarlige. Deri ligger, at man godt vil have det ind under forsøgsbestemmelserne, sådan at man ikke risikerer at miste taget om ordningerne, forstået på den måde, at giver man bare los og laver puljeordninger i en kommune, hvor der måske ikke er fuld dækning – og det er der jo ikke så mange steder – så kan vi risikere, at de økonomisk svageste familier, typisk de enlige mødre og de børn, der har særlige problemer, f.eks. de handicappede, kan risikere at blive ladet i stikken af mere velhavende forældre.

Det er det, der ligger i det. Derfor kan vi ikke bare lave en orden svarende til friskoler. Der er den kæmpeforskel på skoleområdet og på dagtilbudsområdet, at der i Danmark er pligt til at undervise, og derfor har alle børn ret til et undervisningstilbud, men det har de ikke til et pasningstilbud, og derfor hænger fru Inger Stilling Pedersens regnestykker heller ikke sammen. Der er 45 pct. af Danmarks børn, som bliver passet, uden at der er offentlige midler i pasningen, og hvis vi skal til at give dem det samme, som vi giver til dem, der bliver passet uden, bliver der ikke nok, næsten ligegyldigt hvor meget. Så skal vi op på de 14 mia. kr., for at man stadig væk kan få passet børn i daginstitutioner, og det er der altså stadig væk nogle der vil have.

Så om de regnestykker, der ikke hænger sammen – og det er også et svar til hr. Jørgen Winther – ved man godt, at det kun er i det øjeblik,